

14 שנות נשואין

"אימות..."

גאולה ("גילי") קרוי נורתה למוות במלבורן, אוסטרליה, ב-24 בפברואר השנה. ידה בה מיי קל, החתן-לעתיד של בתה טלילה בת ה-16. על המיקרה עצמו יש שתי גרסות:

גרסתה של גאולה היתה: "עלי להציל את בתי, ויהיה המחיר כא-שר יהיה!" בעיניה, היתה טלילה קורבן לאביה, שהתמסר לפילוסופיה סופית מטורפת ורודנית. כאשר נותרה חסרת-אונים, בעיקבות פסיקה של בית-הדין באוסט-רליה שקבע כי טלי תישאר אצל אביה, נאלצה להתפרץ אל ביתם, שאליו לא הוזמנה מעולם. בחצר נורתה על-ידי הצעיר ברובה-ציד. גירסתו של משה קרוי שונה לגמרי. אחרי שהתגרש מגאולה, היא לא היתה מוכנה לקבל עובדה זו. היא נלחמה בו בכל דרך אפשרית. בניגוד לצו מישפטי, שאסר על גאולה להתקרב לביתם של משה וטלילה, המשיכה להפריע את מנוחתם. בלילה הגורלי פרצה לחצר, צעקה: "אני ארצח אותך!" ואז ירה בה החתן בלי מחשבה, מתוך מחד. החתן נמצא בשלב הטרמינלי של מחלת הלוקמיה, ולא נותרו לו אלא כמה חודשים לחיות.

זה יכול היה להיות סיפור בנאי ל: בעל ואשה שנפרדו לוחמים על הבת, בסערה של רגשות, תאוות-נקמה ומישפטים. הדבר הסתיים במוות.

אולם הנמשות בדראמה זו אינם אנשים רגילים. הד"ר משה קרוי (40), יליד תל-אביב, בנה של מנה-לת בתי-ספר, הפך מגיל צעיר

מאוד להוגה-דיעות מבריק, שהת-נועע בעולם של פילוסופיות והשק-פות-עולם אבסולוטיות. אביו מת כשהיה בן 9 בלבד.

כשעבד להכנת עבודה לתואר מאסטר בירושלים הכיר את גאול-לה, סטודנטית לפילוסופיה יו-צאת-עיראק, וזו מסרה לו את סיפורה של הפילוסופית-הסופרת איין ראנד, אמריקאית ממוצא רו-סי. משה נפל בשבי התורה הזאת. הוא גם התחתן עם גאולה, בטכס ספרדי, בירושלים.

יתכן שזה קרה מפני ששנתיים לפני כן התאהב משה קרוי בבחור-רה, והחליט להתחתן איתה. אך כשנודע לאמו שהיא זונה, גירשה אותה מהבית.

כשעבר לתל-אביב וקיבל תואר של דוקטור, מצא קרוי מעריצים רבים, מבוגרים ממנו, וביניהם מר-דכי ("מוטלה") קדר ודן בן-אמוץ. עליו ועל תורתו סופרו סיפורים רבים. למשל: שתבע מאמו לשלם עבור פיתוח התצלומים של נכד-התה. במשך שש שנים היה נתק בין משה ואמו. משה הסביר כי אמו היא אלטרואיסטית, ולכן היא מייצגת את אותם הערכים שהוא מז להם. אמו מסבירה זאת בכך שגאולה הסיתה נגדה, מאז רא-שית היחסים ביניהם.

כך או כך, אי-אפשר להבין את דרכו של משה קרוי וגם את האירועים האחרונים בחייו מבלי

לעקוב אחרי התפתחותו המחש-בתית, שקבעה את דרך חייו. אין ספק שנבעה מפסיכולוגיה מיוחדת.

מיכל בן-חורין הכירה את משה קרוי לפני שש שנים, ולפני כן התכתבה עימו. מיכל, נכדתו של הפסל יצחק דנציגר, היא בתו החורגת של מוטלה קדר, שהיה מעריצו של קרוי. היא הכירה את קרוי באמריקה, והתכתבה עימו כשחי באוסטרליה.

להלן מנסה מיכל בן-חורין לעי-קוב אחרי התפתחותו הפילוסופית של קרוי, ולנתח את השלכותיה על חייו ומעשיו.

גאולה קרוי נורתה ב-24 בפברואר אר.

בנובמבר 1986 הגיש משה קרוי בקי-שה לקבלת גט בבית-הדין באוסט-רליה, שהתקבל במאי 1987. בתקופה שבין תאריכים אלה הת-נהלו ביניהם מישפטים. בשניים מהם תבעה גאולה שהבת, טלילה, תגור עימה, או שתעבור למוסד ממשלתי. בשניהם הפסידה.

בית-הדין הפסיד החליט שטלילה צרי-כה להוסיף לחיות עם אביה, שנמצא כשיר לחנכה ולגדלה. נקבע גם כי אינו עוסק, ושלא עסק, בשטיפת-מוחה, כפי שטענה האם.

את עובדת היותם גרושים לא קיב-לה גאולה מעולם. היא התייחסה אל

מכתביו של משה קרוי לאמו:

"היא היתה רודן

מיאוס ורע!"

אנשים דתיים יבעטו עלי מפני שאני מדבר על אלוהים, גורל וחסידות בצורה אוניברסלית.

אני אדם ששם באותו מישור ישרות, היגיוניות, איסלם ונצרות.

אנשים מן הישוב יבעטו עלי מפני שאני שם כנימוץ-שאלה את האלוהים שלהם ואת המדע, ומציג מחדש את הדתות והטקסטים.

הפסיכולוג והפסיכיאטר יבעטו עלי מפני שיראו כי אדם המנסה להירושם את מיקצועם, כאומרו כי הם הרסניים, וכי ישנה ררך רוחנית חדשה.

הרופאים יבעטו עלי מפני שיראו בי אדם. אני הרי מבטל את הרפואה, ומציע רפואה סבעית.

גאולה היתה אשה שמילאה תפקיד מסוים בחיי — תפקיד שלא היה כולו שלי.

היא היתה כוח שדחף אותי לשינויים רבים ורציניים — אם כי היתה רחוק מאדם ורע. תפקידה לטוב ולרע נגמרה.

שהבירה בארצות-הברית. הם מבטים הרבה זמן ביחד, והיא התכתבה איתו תקופה ניכרת. הם משותחים ומשיילים היבה.

קשה לי להאמין שהתניקות שלי היא כבר בת 16, ומעוניינת בכחודים. אבל הזמן עובר, עובר, עובר...

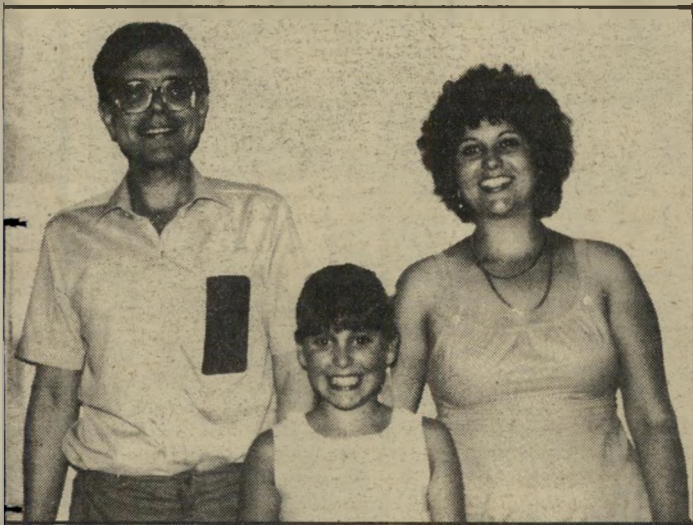
● **במכתב אחר:** איש לא יתכנן עובדי את חי, ואיש לא יחלה אותי על-ידי לחץ פסיכולוגי, כדי לגלות אחריכן "מסירת" ליד מיטת-הרדיו שלי.

● **במכתב אחר:** המוטיבציה שלי להבין היא כה חזקה, עד שאינה מתאימה לאנשים שיש בהם טבע של אנטי-המשיפחה. מצד שני אני מבטל את חלש-רגיש, אך בטח לא מגיב על דברים בצורה שרוב הבחורות מגיבות, הן לחיוב והן לשלילה.

● **במכתב אחר:** נכון שרעיונותי הן בעיקר חיוביות, אבל, הן חרשות ומאיימות:

גאולה ומשה בעת נישואיהם במסע ספרדי בירושלים

גאולה ומשה עם טלי, לפני הגירושיין, תפקידה לטוב ולרע נגמר.

במשך שנים אחדות הרגיש כי אינו מאושר בחייהם המשותפים. הוא הת-חיל לחשוב שהיא אינה השותף, שאיתו יוכל לפלס את דרכו הרוחנית. היחסים הפכו בעיניו מעמסה מכבידה, בטיפוס על הר חייו.

אנשים כמו משה קרוי, שחייהם הם בעלי-ערך כל עוד הם עוסקים בחיפוש אחר מהות אבסולוטית, מתקיימים בה-תאם ולמען אותה מהות בלבד.

כשתהררי על ההיסטוריה שלי, תביני שאיני פשרן אינטלקטואלי מי-שום סוג, ושאניני ניתן לחץ על-ידי של התוצאות השליליות של עמדותי ביחס לדעת-הקהל, כתב משה לאמו לפני שלוש שנים.

מי שבחר לחלק את חייו עם אדם שאינו צועד באפיקים המקובלים, אדם שהוא בעל אינטליגנציה גבוהה ואי-שיות ריגמית המושקעת כולה בחיפוש אחר סיבת-היות-ריקיים, צריך לדעת ש-חייו יעברו הרבה טיטולים. אותם טיטולים הם מרכיב הכרחי בחיפושיו של אדם, המוכן תמיד לשנות את דרכו אחרי שמצא כי טעה במסקנותיו.

משה קרוי הוא איש שכזה. עוד כילד נהג תמיד לשאול שאלות ולהקשיב בחרווה לתשובות שניתנו לו. וכאשר קיבל תשובות לאי-מספקות, נהג להתעקש שחייב להימצא הסבר אחר.

עובדה זו כאל עוד קפריזה פילוסופית של משה, ודרשה כי יתן לה אפשרות להוכיח את חשיבותה בחייו. משה לא היה מוכן לזאת.

היתה לי שנה נוראה, בעיקבות שלוש שנים נוראות באמריקה, בעיק-כות 14 שנות-נישואין אימות..." כתב לאמו לפני שנה וחצי.

טלילה רצתה גם היא לנתק כל קשר עם אמה. אמא שלי טובה בהפגנת רמעות-תנין ובהעמדת-פנים. היא לא חשבה מעולם על אף אחר אחר, מלבד על עצמה ואישרה האגואיסטי. תתארי היא מתכוונת להרוס אותנו! כתבה טלילה לסבתה, לפני שמונה חודשים. מעולם לא הסכימה לקבל את רצונו של משה בגט, ואת רצונה של טלילה לחיות עם אביה, כבחירתם החופשית של אנשים השפויים בדעתם.

"משה הצליח להטעות אותך כה-לכה. את כאמת חושבת שטוב לו טוב לטלילה? הוא פועל באופן התאבדותי, וטלילה חיה בצורה מוזרה... האנשים שאיתם הם מסתובבים מטורפים", כתבה גאולה לסוגיה קרוי לפני חצי שנה.

מקאנט לראנד

חלטתו של משה להתגרש מגאולה כלל לא היתה פיתאומית.

על עצמה, טלילה, רצונו בגירושיין מגאולה, ועל התנהגותה מאז אותו יום, כתב משה קרוי את הדברים הבאים:

● **במכתב אחר:** היום, בבית המישפט, בדיון גירושיין,

היא ניסתה לפתוח מחדש את כל הי-עניין ולדרוש פסיכולוג לייעוץ מישי-פחה. השופט הסביר לה שאין כמי-כרותו לשנות ההלטות של שופט אחר, והצחיר על הגירושיין. היא המשיכה ל-יתנוכח, עד שממש גירש אותה מהחדר.

תמיד היא שלטה בי על-ידי פחד, וסיפסוטי היא שגרמה לי לכל הצרות. גאולה נוהגת תמיד להשתולל אם אינה מקבלת מה שהיא רוצה.

● **במכתב אחר:** היום אני בן 40. וראי קשה לך להא-מין שבנך, הילד' אינו עוד ילד, נער או איש צעיר. אני נכנס לגיל העמידה, טלילה פגשה בחור אמריקאי נחמד,